

σημειώσεις

“...πήγαμε μαζί στα επείγοντα του αμερικανικού πανεπιστημιακού νοσοκομείου.

Καθώς μπήκα τρέχοντας μέσα, με τον μικρό Χάνι στα χέρια μου και το αίμα να μας καλύπτει και τους δύο, ξέσπασα σε κλάματα.

«Βρείτε μου έναν γιατρό, σας παρακαλώ».

Μέσα σε λίγα λεπτά είχε έρθει ο γιατρός, αλλά πριν κοιτάξει το παιδί με ρώτησε ψυχρά αν είχα χρήματα για την θεραπεία του.

Του φώναξα: «Είσαι γιατρός ή πωλητής χαλιών»;

Μου εξήγησε πως το Αμερικανικό Πανεπιστήμιο της Βηρυτού ήταν «νοσοκομείο και όχι φιλανθρωπικός οργανισμός».

«Μιας και είσαι των επιχειρήσεων, πάρε εμένα για λύτρα, αλλά σε παρακαλώ εξέτασε το παιδί», τον ικέτευσα.

Εκείνη την ώρα μπήκαν μέσα ο Χαντάντ και η γυναίκα του, ψάχνοντας για το παιδί τους. Η μητέρα ήταν σε κατάσταση υστερίας.

Ο αμερικανός γιατρός αναγνώρισε τον Χαντάντ, έκανε πίσω και απολογήθηκε αφειδώς. Οι συγγώμες του έπεσαν σε τοίχο.

Του ύψωσα την φωνή μου, απειλώντας τον: «Γιατρέ των γιάνκηδων, η επανάσταση θα κάνει το νοσοκομείο σου ένα νοσοκομείο των φτωχών και οι γιατροί του είδους σου θα διαγραφούν ή θα τους στείλουμε πίσω στην Αμερική».

Έγινε κατακόκκινος και ψέλλισε «Συγγνώμη»”.

Το περιστατικό έγινε στις 11 Ιουλίου, 1970 στο Αμμάν της Ιορδανίας, στο περιθώριο αιματηρών συγκρούσεων μεταξύ παλαιστινίων ανταρτών και στρατευμάτων του μονάρχη της Ιορδανίας Χουσεΐν, που ήθελε να τους εξοντώσει επιβάλλοντας μια ταπεινωτική ειρήνη με το Ισραήλ. Η γυναίκα που αφηγείται είναι η **Λεϊλά Χαλέντ**, μορφή της παλαιστινιακής αντίστασης και διάσημη για τις αεροπειρατείες της.

Ο σκοπός δεν είναι να ανακαλέσει κανείς το ιστορικό πλαίσιο, όσο να δούμε τους δύο κόσμους σε αυτό το χαρακτηριστικό επεισόδιο. Όχι στο επίπεδο των συγκροτημένων οικονομικών κοινωνικών συμφερόντων, όπου η εικόνα είναι μεν ευδιάκριτη, αλλά σχεδόν ποτέ δεν παρουσιάζεται μπροστά μας γυμνή, αλλά στο πλαίσιο των αξιών που οι δύο κόσμοι δημιουργούν, εντάσσουν τη δράση και τη σκέψη και αναπαράγουν διαρκώς.

Σε ένα υποθετικό διάλογο σήμερα, μισό σχεδόν αιώνα μετά, μεταξύ, όχι απαραίτητα μιας επαναστάτριας γυναίκας αλλά μιας καθαρίστριας του υπουργείου Οικονομικών και, όχι απαραίτητα του τηλεβιβλιοπώλη υπουργού υγείας Α. Γεωργιάδη, αλλά ενός τυπικού υφισταμένου του που σχεδιάζει απολύσεις, περικοπές και “αξιολόγηση”, μάλλον θα ακούγαμε ακριβώς τα ίδια.

Δύο κόσμοι διαφορετικοί. Όχι σαν προϊόν κατηχήσεων. Αυτό είναι μόνο μία πλευρά. Αλλά ως γεννήματα διαφορετικών κοινωνικών δυνάμεων και τάξεων, με αντιθετικές κοινωνικές πρακτικές και αξίες.

Από τη μια ένας κόσμος με κέντρο το κέρδος εν τέλει επί των άλλων, των πολλών, ακόμη και αν είναι αιματηρό.

Από την άλλη ένα κόσμος με κέντρο τις ανθρώπινες και κοινωνικές ανάγκες.

Ο πρώτος κόσμος ανθίζει μέσα στον **κοινωνικό δαρβινισμό, τον πόλεμο όλων εναντίον όλων.**

Ο δεύτερος, αποκτά συνείδηση μέσα **από τον αγώνα του ενάντια στον πρώτο.** Και μόνο έτσι, αλλιώς είναι απλώς η καύσιμη ύλη για την κίνηση του πρώτου

Αιώνες τώρα, αυτοί οι δύο κόσμοι, **αλλάζουν εντυπωσιακά, μένοντας απίστευτα ίδιοι** στην βαθύτερη ουσία τους. Το ίδιο και ο πόλεμος μεταξύ τους.

Η έκβαση της μάχης δεν ορίζει από μόνη της την αξία του καθενός. Η θετική ή αρνητική της έκβαση, τροποποιεί το υλικό και φουσκώνει τους ανοιχτούς λογαριασμούς, ανεβάζοντας τις απαιτήσεις.

Ο δικός μας κόσμος ακόμη και όταν ηττάται, καλείται να στοχάζεται την προετοιμασία της επόμενης μάχης με άξονα το δίκιο του αγώνα και όχι τους λογαριασμούς του “πωλητή χαλιών”.

Τι να σημαίνει άραγε αυτό κάθε φορά; Μεγάλη συζήτηση.

Ας ζητήσουμε ωστόσο για λίγο και πάλι την βοήθεια της Λεϊλά Χαλέντ. Μόλις δύο μήνες αργότερα

(Σεπτέμβρης 1970) είχε αποτύχει να καταλάβει αεροπλάνο των Ισραηλινών αερογραμμών και βρέθηκε να κρατείται σε Βρετανική φυλακή στο Λονδίνο. Ήταν σχεδόν σε καθημερινή επαφή και πίεση από τον Βρετανό αξιωματικό Φρού.

Φυλακισμένη, αλλά καθόλου ταπεινωμένη.

Ανήμπορη, αλλά με τεράστια θέληση.

Κλαμένη και πικραμένη για το θάνατο του Νικαραγουανού συντρόφου της στην αποστολή, αλλά γεμάτη προσμονή για απελευθέρωση και νέα συνεισφορά.

Ωστόσο όμως, φυλακισμένη....

Και να τι θυμάται:

“Ο Φρου μπερδεύτηκε. Ψέλλισε μερικά ακατανόητα λόγια και πήγε να ανοίξει την πόρτα.

Είχε απολογητικό ύφος και με ρώτησε αν μπορούσε να κάνει κάτι για μένα.

«Ναι», είπα «θέλω να πλέξω πουλόβερ για τους συντρόφους μας. Θα μπορούσες να μου φέρεις μαλλί και βελόνες, σε παρακαλώ»;

Υποσχέθηκε ότι θα προσπαθούσε, αλλά δεν πίστευε ότι οι κανονισμοί θα του το επέτρεπαν.

Ζήτησα χαρτί και μολύβι”.

Αυτοί είναι οι άνθρωποί μας

(Όλα τα αποσπάσματα είναι από το βιβλίο/αυτοβιογραφία της Λεϊλά Χαλέντ “Ο λαός μου θα ζήσει”, γραμμένο το 1973)

aristeroblog.gr